

Anca Moldoveanu

**Aventuri
în grădina lui Gabriel**

Prefață Dan Ionescu

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Cuprins

Epifania solară a copilăriei.....	5
Nota autorului.....	9
Partea I.....	11
Copilul soarelui.....	12
Neînțelegeri mărunte.....	20
Faviel.....	25
Rădașca.....	27
Să învățăm un cuvânt nou: energie.....	33
Noi suntem lumină.....	37
Lumea lui Faviel.....	42
Între două lumi.....	55
Partea a II-a: Lumile lui Gabriel.....	61
A doua oară.....	62
Lumea înțelepților.....	72
„Lumea de sus”.....	80
Lecții necesare.....	92
Lecția iubirii.....	95
În grădină.....	99

Epifania solară a copilăriei

Întreprinderea narativă a Ancăi Moldoveanu este o remarcabilă incursiune în acele domenii ale spiritului, unde rațiunea se învecinează cu misterul. Subiectul, inspirat de ghidușiile panteiste ale micului ei nepot, dobândește astfel rezonanțe care fac trimitere la structuri și teme specifice mitologiilor arhaice. Autoarea, o inteligență de sensibilitate spiritualistă, plasează această biografie a copilului Gabriel – revelat ca o ființă minunată – sub auspiciile entităților supranaturale. Asistăm la o manifestare a conștiinței de sine de o rară intensitate: Gabriel este un locutor al unei identități superioare, care se proclamă, cu o forță care nu admite contestare, drept „Copilul Soarelui”.

Este, fără îndoială, un punct de plecare situat la acel etaj al luminii, pe care, cu o terminologie devenită arhetip, l-ar fi numit Platon - tărâmul ideilor pure și absolute. De la această inexpugnabilă certitudine solară a micuțului, se ramifică întregul fir narativ, însă esența, care devine un veritabil laitmotiv metafizic, nu se

estompează: în orice împrejurare și în fața oricărei contestații terestre, copilul își susține originea angelică. Aserțiunea lui este un veritabil remake al unor arhetipuri aparținând poporului nostru, dar și marilor mitologii universale.

În folclorul românesc, soarele nu este doar un astru; el este o entitate hieratică, sursă a vieții, a dreptății și a luminii gnostice. Regăsim acest motiv sub diverse măști: Făt-Frumos, eroul luminos, purtător al unui destin solar, este cel care se luptă cu forțele nocturne și telurice.

Gabriel, prin opinia lui de sine, devine imediat un fel de Ales, un fiu al luminii care vine dintr-o geneză celestă și nu din cotidian. Această opțiune narativă a Ancăi Moldoveanu, de a-l investi pe copil cu o astfel de opinie forte, îl scoate din contingent și îl plasează în zona marilor figuri simbolice care, în viziunea lui Platon, aparțin lumii ideilor, având menirea de a coborî raze ale acelei lumini absolute pe tărâmul nostru, al umbrelor și al existenței crepusculare.

Volumul, având un titlu cu sonorități argheziene – *Aventuri în grădina lui Gabriel* – și o subtitrare care vizează un public heteroclit („pentru pitici mai mari și mai mici”), se structurează în mod binar, în secțiunile *Grădina lui Gabriel* și *Lumile lui Gabriel*.

În prima parte, interogația identitară captează imediat interesul cititorului prin aura de mister, care este asigurată de încrederea absolută a copilului în

propria lui sorginte solară. Autoarea nu adoptă o poziție neutră sau distanțată. Dimpotrivă, ea devine un complice narativ fervent; îl susține pe Gabriel și îi caută justificări și coroborări. Această adeziune a scriitoarei la viziunea subiectivă a personajului reprezintă pivotul estetic și ideologic al întregii secțiuni.

În partea a doua, acest enfantexceptionnel, investit deja cu o aură solară, își continuă itinerariul spiritual printr-o întâlnire care marchează pragul decisiv: contactul cu Marele Înțelept. Momentul crucial al transferului de cunoaștere nu este mediat de limbajul comun, ci printr-o epifanie simbolică: Înțeleptul îi transmite o sferă. Obiectul, de o geometrie perfectă, reprezintă totalitatea, cosmosul în miniatură: „Nu știi dacă este o sferă de la Marele Înțelept care îi dezvăluia adevărurile, sau pur și simplu este inima lui care îi vorbea. Inima lui trezită și plină de o înțelepciune care venea din altă lume. O ascultă și rămase în legătură cu ea pentru orice răspuns care l-ar mai fi interesat. Înțelese și că făcuse un pas important, își cunoscuse inima înțeleaptă despre care piticul îi spusese că se numește Sinele Înalt. Îl îmbrățișă și rămase într-o așteptare tăcută, auzind cum îi spunea că de acum încolo vor fi nedespărțiți”.

Cu o subtilitate care trădează o profundă înțelegere a esoterismului, autoarea insinuează o echivalență mai rafinată. Avem aici un gnosticism implicit: adevărul nu este primit din exterior, ci revelat din interior, inima fiind, metaforic vorbind, organul

prin care HomoSapiens accede la memoria sa cosmică și la originile sale transcendente. Pe acest fundal al revelației interioare, Anca Moldoveanu transformă noțiuni abstracte în personaje vii.

Sinele Înalt — concept capital în filozofia perenă și în mistica orientală — nu rămâne o definiție aridă. Prin talent, aceste entități sunt configurate pornind de la dimensiuni recognoscibile, pentru ca abia apoi să se înalțe, treaptă cu treaptă, către statutul lor arhetipal.

Volumul *Aventuri în grădina lui Gabriel* este extrem de atractiv și demonstrează că spiritualismul, odată integrat cu artă, poate căpăta o formă literară accesibilă, fără a-și diminua din gravitatea metafizică.

Dan Ionescu

Nota autorului

Cartea aceasta nu este numai pentru copii, este mult mai mult. Este un stil de viață, o filozofie de viață, o încercare de a aborda lumea dintr-o prismă mult mai înaltă, aceea a Sinelui Superior, care este partea luminoasă din noi și pe care ar trebui să îl lăsăm să ne ghideze în viață. Dacă i-am preda conducerea, multe experiențe le-am trăi într-o perspectivă mai luminoasă. Din păcate nimeni nu ne învață acest lucru. Eu l-am conștientizat foarte târziu și tare aș fi vrut să îmi fi vorbit cineva despre el la o vârstă fragedă.

În mare parte sunt experiențele mele de viață, de când eram copil, felul în care vedeam eu lumea, perspectivă a cărei inocență nu am pierdut-o, o practic, o împărtășesc încă, de aceea mi-a fost atât de ușor să comunic cu Matei Gabriel, nepoțelul meu care mi-a inspirat multe întâmplări din carte. Toate întrebările, toate încercările lui de a cunoaște lumea sunt transfigurate aici și îmbogățite de experiența copilului din mine. Pe de altă parte, există în carte câteva experiențe ale uneia dintre fetițele mele, care de asemenea vedea lumea cu

Aventuri în gădina lui Gabriel

acești ochi de lumină. Am pus aici o parte din nedumeririle ei, din trăirile și din dezamăgirea de a nu vedea și alții lumea cum o vedea ea. Sunt binecuvântată de Dumnezeu că am această posibilitate, ca prin intermediul nepoțelului meu să intru din nou în lumea inocenței, să redescopăr universul cu ochii copilului și să învăț de la el cum să-mi păstrez darul cel mai de preț cu care venim aici pe pământ: iubirea necondiționată. Dar mai ales să redescopăr cum să trăiesc bunătatea pe care ar trebui să o manifestăm în tot ceea ce facem și pe care numai inocența unui copil o poate resădi în inima noastră.

Anca Moldoveanu

Aventuri în grădina lui Gabriel

Partea I
Grădina lui Gabriel

Copilul soarelui

Nu știu din care lumi, dar a venit la noi, în urma multor chemări, făptura cea mai aleasă, cea mai diafană și evoluată, copilul soarelui.

Nu era ca niciunul dintre noi, care eram de pe Marte sau Venus, dar cu toate acestea nu era aproape deloc diferit. Doar ochii mari, de un auriu strălucitor îi trădau proveniența. Semăna cu noi având aceeași formă a corpului și răspândea în jurul lui atâta lumină că uneori, seara, lumina drumul pe unde trecea. Nici obișnuințele noastre culinare nu îl atrăgeau. Nu voia să mănânce carne. Când era mic refuza să mănânce, spunând că nu îi e foame, nu că nu îi place. Mânca multe verdețuri și fructe și, când a mai crescut, aveam un ritual prin care în fiecare zi căutam castraveți în grădină și în fiecare zi îi „descântam” mai înainte, le vorbeam și le ceream voie să devină hrana noastră.

Apa nu o bea niciodată până nu o ținea în palme și o „descânta”, așa cum îl învățase Bobo, bunica lui, cerându-i toate mineralele sau vitaminele de care avea nevoie.

De la trei ani devenise atât de conștient de sine încât spunea oricui îl întreba că este Copilul Soarelui. Oamenii mari nu îl luau în serios, se amuzau auzindu-l sau în cel mai bun caz credeau că e un băiețel cu imaginație.

Avea o bucurie de a trăi și de a vedea frumosul în tot ceea ce făcea și îl înconjură, că uneori părinții lui se întrebau de unde are atâta încredere în lucruri pe care nu le văzuse niciodată, dar care se deschideau în fața lui ca în fața unui mare înțelept.

La rândul lui, copilul îi privea cu mirare și se întreba cum de nu văd că floarea aceea le cere apă sau că micul pisoiaș care li se împleticea printre picioare le spune că îi iubește?

Pentru el totul era clar și totul decurgea așa cum se aștepta. Toate ființele îi vorbeau, iar el le înțelegea, le răspundea și de cele mai multe ori și ele îi răspundeau. Totul izvora din sufletul său și nimic din ceea ce părinții lui nu vedeau lui nu i se părea că este invizibil. Nu avea îndoieli, știa că lucrurile vin cu un rost la el și că nimic nu e la voia întâmplării.

Într-o zi a văzut-o pe mama lui plângând. S-a mirat de ceea ce vedea în jurul ei și mai ales l-a impresionat ceea ce se citea pe fața ei, lucru pe care mama l-a numit tristețe.

A încercat să înțeleagă Tristețea, dar nu a putut să-i găsească niciun loc în inima lui, nimic din ceea ce simțise sau văzuse până atunci nu se potrivea și a înțeles că tristețea e a oamenilor mari, că ei au inventat-o

și că nimic din ceea ce primise la naștere nu seamănă cu ea. Așa că și-a dorit să o vindece pe mama lui de acea tristețe și a îmbrățișat-o dăruindu-i toată bucuria care îi inunda sufletul.

Dar, din păcate, mama nu a înțeles, voia să trăiască în continuare acel sentiment și după câteva momente l-a îndemnat să meargă să se joace, adâncind și mai mult în inima ei acea lumină cenușie pe care oamenii mari o numeau tristețe.

Chiar dacă la început a crezut că o să fie și el copleșit de ea, tristețea nu s-a putut lipi de el, era prea luminos, cenușiul era topit de îndată de strălucirea culorilor care izvorau din inima lui. Și a înțeles că tristețea rămâne atâta timp cât oamenii mari o doresc și o cheamă.

Nu și-a mai bătut capul cu ea, alte lucruri minunate veneau spre el și el voia să învețe, să înțeleagă rosturile acestei lumi în care fusese trimis.

Se plimba într-o zi prin grădină mângâind florile și dăruindu-le lumina din palme, având grijă ca să nu uite pe niciuna. Deodată văzu o mică făptură care se feri ca să nu o atingă.

— De ce te ferești, o întrebă copilul?

— Mă vezi, se minună aceasta?

— Sigur că te văd!

— De obicei oamenii nu ne văd, cum se face că tu, un pui de om, poți să mă vezi?

— Eu nu sunt un pui de om, sunt Copilul soarelui, zise încrezător.

— Copilul soarelui, râse făptura. Hai, lasă-mă!
Totuși, cum se face că ne vezi?

— Așa văd eu dintotdeauna, așa m-am născut.
Dar tu cine ești?

— Eu sunt protectorul grădinii. Bătrâna care o îngrijea înainte ne vorbea, deși nu ne vedea, ne ruga uneori să îi protejăm grădina de grindină și de dăunători.

— Și unde e bătrâna?

— Cred că a plecat acasă, în stele.

— Nu o știu, nu mi-o mai aduc aminte, dar cred că era de-a mea. Și acum cine are grijă de grădină?

— Altcineva, o doamnă, care e cam împrăștiată.
Deși ne vede, nu prea ne vorbește. Uneori stă mult în grădină și cântă.

— Pe asta o știu, e bunica mea!

— Bunica ta?

— Bunica mea, nu vezi că sunt încă mic de statură?

— Ai să crești, stai liniștit! Sper să nu ne uiți și tu și apoi să nu ne mai vezi.

— Cum, dacă vă uit nu vă mai văd?

— Cam așa se întâmplă cu oamenii, mai întâi ne uită și apoi nu ne mai văd. De fapt, toți oamenii nu ne mai văd după ce cresc.

— Dar bunica mea de ce vă vede?

— Ea e alt soi, și apoi vine ca și tine, din stele.

— Știu. Uneori mă privește în ochi de parcă ar vrea să treacă dincolo de ei. Pe mine mă apucă râsul, dar așa îi văd cel mai bine culoarea.

— Da, și eu o văd. Când cântă, tot pieptul îi izbucnește în culori, iar capul zici că e de-a dreptul o floare violet.

— Credeam că numai eu văd asta! Dar tu ești singur aici, sau ai familie?

— Nu sunt singur, am familie, fiecare are misiunea lui aici. Tu știi ce misiune ai?

— Nu știi prea bine. Încă o descopăr. Dar în mare parte știi ce am de făcut, zise copilul dând să plece.

— Stai, cum te cheama, copilule?

— Aici mi se spune Gabriel. Pe tine cum te cheamă?

— Faviel!

În fiecare zi copilul se trezea cu un singur gând, să vină în grădină și să își regăsească prietenul. Astfel află că multi dintre semenii lui Faviel fuseseră nevoiți să plece în lumea invizibilă, devenind inutili pentru că oamenii nu mai credeau în ei și în ajutorul lor. Familii întregi, ca a lui, plecaseră din grădinile vecine pentru că oamenii le alungaseră mai întâi prin lipsa de încredere în existența lor și apoi prin gândurile negative pe care le frământau în minte chiar și atunci când lucrau în grădină. Restul făcuseră anii de secetă și, în sfârșit, toate chimicalele pe care oamenii credeau că folosindu-le protejează plantele. Copilul rămase pe gânduri.

— De ce ar fi oamenii atât de orbi?

— Nu știi. Și eu m-am întrebat, zise făptura. Uneori cred că nu le pasă, sau și mai rău, oamenii nu mai înțeleg nimic. Pentru ei o bucată de pământ e o bucată de pământ și atât, nu văd inima grădinii, nu văd